

drøftelser mellem parterne ville blive optaget så hurtigt som muligt for at finde frem til en fredelig, demokratisk og retfærdig løsning i overensstemmelse med FN-pagtens formål og principper. Forslagsstillerne henviste til, at blandt disse principper fandtes også selvbestemmelsesretten.

Grækenland forelagde derefter et ændringsforslag til fremagtsforslaget, hvori der udtryktes håb om, at yderligere forhandlinger og drøftelser vil blive optaget med henblik på at opnå anvendelse af selvbestemmelsesretten på Cypern.

Efter en længere proceduredebat kom det græske ændringsforslag til afstemning først og blev vedtaget i 1. udvalg med 33 stemmer for, 20 imod (blandt andre Danmark, Norge og Sverige), medens 25 undlod at stemme (bl. a. USA). De fire landes forslag kom herefter ikke til afstemning.

I plenarforsamlingen blev det af 1. valg vedtagne resolutionsforslag forkastet den 14. december, da det ikke opnåede $\frac{2}{3}$ flertal. Ved afstemningen blev der afgivet 31 stemmer for, 23 imod (heriblandt Danmark, Norge og Sverige), medens 24 undlod at stemme.

5. Alger.

(Dagsordenens punkt 59).

Efter forslag fra en række afrikanske og asiatiske lande blev Algierspørgsmålet optaget på dagsordenen, hvilket skete uden nogen debat eller afstemning hverken i General Committee eller i plenarforsamlingen.

1. udvalgs Algerdebat indledtes den 27. november 1957 af den franske udenrigsminister *Christian Pineau*, som understregede, at Frankrig principielt ikke havde ændret sit hidtidige standpunkt, at FN var inkompetent til at drøfte et efter fransk opfattelse internt anliggende som Algierspørgsmålet. Han ønskede imidlertid at benytte denne lejlighed til at give FN en række faktiske oplysninger om situationen i Alger.

Hr. Pineau redegjorde herefter for den fremgangsmåde, den franske regering forsøgte at bringe i anvendelse for at standse urolighederne i Alger. Man ønskede først gennemførelse af en våbenhvile, derefter afholdelse af frie valg med én vælgerklasse, og som det tredje led optagelse af forhand-

linger om oprettelse af algerske institutioner. Frankrig ville som tidligere lovet selv tage initiativet til at indbyde så mange observatører, som det skønnedes nødvendigt, fra lande med demokratisk regering for at overvåge de algerske valg.

Den franske regering kunne ikke acceptere det marokkansk-tunesiske mæglingforslag indeholdt i disse to landes fælleserklæring af 21. november 1957 bl. a. af følgende grunde:

- a) i erklæringen tilbyder de to landes stats-
overhoveder at mægle mellem Frankrig og den algerske uafhængighedsorganisation FLN. Den franske regering kunne imidlertid ikke anerkende, at FLN var en repræsentativ organisation for den algerske befolkning. Ud over FLN bestod der andre algerske uafhængighedsorganisationer, først og fremmest MNA. Disse organisationer bekæmpede hinanden indbyrdes såvel gennem propaganda som ved militære aktioner,
- b) Marokko og Tunis havde ikke i forhold til FLN en neutral stilling, hvorfor disse lande ikke kunne være mellemmand i striden.

Udenrigsminister Pineau omtalte den kommunistiske infiltration, der har fundet sted i den algerske uafhængighedsbevægelse, idet han dog samtidig gav udtryk for, at han ikke ønskede at identificere denne bevægelse med kommunisme, men kun ville fremhæve den fare, der lå heri, hvis Alger opnåede uafhængighed. Han omtalte den militære hjælp, som de algerske oprørere modtager fra arabiske lande, fortrinsvis Ægypten, Tunis og Marokko.

Hr. Pineau gik herefter over til en gennemgang af den franske reformpolitik i Alger. Frankrig gennemførte for øjeblikket foruden sociale også politiske reformer, hvis formål var at flytte store dele af ansvaret fra de centrale myndigheder til de lokale. Med sit forslag om „loi-cadre“ forsøgte Frankrig endvidere at skabe rammen for en udvikling af algerske institutioner. Alle valg skulle efter dette forslag finde sted på grundlag af én vælgerklasse, og i hver region skulle oprettes såvel lovgivende som udøvende myndigheder foruden centrale institutioner i byen Alger.

Hr. Pineau hævdede, at anerkendelsen af selvbestemmelsesretten i Alger ville føre til